

Юбилеи

Проф. дн Христо Баларев на 80 години

Професор доктор на химическите науки Христо Христов Баларев е роден в София на 23 юни 1934 г. в семейството на генерал Христо Баларев. Завършва специалност „Химия“ във Физико-математическия факултет на Софийския университет през 1957 г. Две години работи като гимназиален учител. След това е приет за научен сътрудник в Химическия институт на Българска академия на науките (БАН), а по-късно – в Институт по обща и неорганична химия (ИОНХ) към академията.

През 1968 г. се хабилитира като доцент и ръководи катедра „Неорганична химия“ във Висшия химикотехнологичен институт (ВХТИ) в Бургас. Води спецкурсове във ВХТИ в София, ВХТИ в Бургас, Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“ и Химическия факултет на Софийския университет. През 1969 година защитава докторат в Германия, където обособява научно направление „Изследване на солеви системи“, съществуващо и до днес в университета във Фрайберг. Спечелва Хумболтова стипендия за периода 1976–1978 година. От 1983 г. е доктор на химическите науки в ИОНХ на БАН, а през 1988 г. е избран за професор и ръководител на Лаборатория по неорганични соли в същия институт. Автор и съавтор е на 187 научни труда, 5 книги и монографии. Под негово ръководство защитават 12 докторанти.

Проф. Христо Баларев е бил член на редколегии, редакционни съвети, научни и експертни комисии, Висшата атестационна комисия, Управителния съвет на БАН, Фонд „Научни изследвания“, а през периода 1997–2001 г. е заместник-министър в Министерство на образованието и науката. Той е дългогодишен председател на Националния комитет на Международния съюз по чиста и приложна химия (IUPAC) и национален представител и член на комисията по разтворимост към същия съюз.

Проф. Х. Баларев активно участва в работата на Съюза на химиците в България и е един от инициаторите и организаторите на мероприятията за честване Международната година на химията през 2012 г. и 180-годишнината от рождението на световно известния учен Д. И. Менделеев през 2014 година.

На 23 юни т.г. на тържествено събрание в голямата зала на Централно управление на Българската акаде-

мия на науките беше тържествено отпразнуван 80-годишният юбилей на проф. Христо Баларев, където много учени, колеги, приятели и ученици на професора му поднесоха своята почит, уважение и благодарност.

Председателят на СХБ проф. дн Венко Бешков връчи на юбиляра поздравителен адрес и обяви, че професор Христо Христов Баларев е избран за почетен член на Съюза на химиците в България.

Н. Найденов

Професор дн Николай Пецев на 80 години

Николай Димитров Пецев е роден на 28 ноември 1934 г. във Враца. През 1952 г. завършва средното си образование в XI-то Единно училище в София. След завършване на висшето си образование по химия във Физикоматематическия факултет на Софийския университет „Св. Климент Охридски“ (1956 г.) магистър-химик Н. Пецев работи една година

като сменен инженер в завода за багрила „Антон Югов“ на гара Костенец.

След успешен конкурс през 1957 г. Н. Пецев е избран за асистент в катедра „Органична химия“ в Химическия факултет на Софийския университет (ХФ-СУ), където преминава по-нататъшната му научно-преподавателска кариера като кандидат на химическите науки (1969 г.), доктор на химическите науки (1986 г.), старши научен сътрудник II степен (1972 г.) и професор по органична химия (1987 г.). Темите на неговите дисертационни трудове са съответно „Изследване влиянието на структурата на фталови диестери и на някои техни изомери и структурни аналози върху свойствата им като неподвижни фази в газово-течната хроматография“ (доктор, 1969 г.) и „Изследвания върху летливостта и селективността на неподвижни фази за газово-течна хроматография“ (доктор на науките, 1985 г.).

Проф. дн Н. Пецев специализира в Прага, Москва, Бристол и Токушима. Пенсиониран е през март 2002 г.

Проф. дн Николай Пецев е изнасял лекции в курсове по органична химия за студенти от специалностите „Обща биология“ и „Екология“; лекции по хроматография за химици; методи за разделяне и анализ, специализиран курс по газова хроматография; специализиран курс по органичен анализ за студенти-химици. Провеждал е многобройни курсове и индивидуални специализации по хроматография за следдипломна квалификация. Ръководил е четирима успешно защитили дисертанти.

Научната дейност на проф. дн Н. Пецев е върху каталитични превръщания на алкилфеноли; неподвижни фази в газово-течна хроматография – изследвания върху връзката между структурата им и коефициентите на активност; анализи на неподвижни фази в пълнежи за колони за газово-течна хроматография; приготвяне на пълнежи за колони в газово-течна хроматография чрез нанасяне в пари; приготвяне на пълнежи за газово-течна хроматография чрез плазмено модифициране. Той е автор и съавтор на 86 научни публикации, цитирани повече от 140 пъти в чуждата литература. Публикувал е в реномирани национални и международни списания като „Chemistry and Technology of Fuels and Oils“, „Chromatographia“, „Industrial Laboratory“, „Journal of Chromatography A“, „Reaction Kinetics and Catalysis Letters“ и др.

Проф. дн Н. Пецев е автор и съавтор на 11 учебника, ръководства за упражнения и справочници, издадени в София и Москва, които широко се ползват от студенти, докторанти, специализанти и химици в лабораториите: Хр. Димитров, Н. Пецев, „Ръководство за упражнения по хетерогенен органичен катализ“, Наука и изкуство, София, 1972, 123 с.; Хр. Димитров, Н. Пецев, „Газова хроматография“, Наука и изкуство, София, 1974, 419 с.; Т. Б. Гаврилова, Н. Пецев, Хр. Димитров, Т. Рощина, Ив. Хр. Топалова, „Экспериментальные работы по газовой хроматографии“, I часть, Унив. изд. „Св. Кл. Охридски“, София, 1981., 70 с.; Н. Д. Пецев, Ив. Хр. Топалова, Хр. Димитров, Т. Б. Гаврилова, Т. М. Рощина, „Экспериментальные работы по газовой хроматографии“, II часть, Унив. изд. „Св. Кл. Охридски“, София, 1983, 98 с.; Т. Б. Гаврилова, Н. Д. Пецев, Хр. Димитров, „Задачи практикума по физической химии. Газовая хроматография“, Печатна база Химфак, МГУ, Москва, 1982 г.; Н. Пецев, Н. Коцев, „Наръчник по газова хроматография“, Наука и изкуство, София, 1984, 220 с.; Н. Пецев, Н. Коцев, „Справочник по газовой хроматографии“, Мир, Москва, 1987, 260 с.; Т. Гаврилова, Н. Пецев, Ив. Топалова, Хр. Димитров, Т. Рощина, „Экспериментальные работы по газовой хроматографии“, Унив. изд. „Св. Кл. Охридски“, София, 1992, 200 с.; Н. Пецев, „Хроматография“, Унив. изд. „Св. Кл. Охридски“, София, 1992, 169 с.; Н. Коцев, Н. Пецев, „Наръчник по газова хроматография“, Унив. изд. „Св.

Кл. Охридски“, София, 1994, 438 с.; Хр. Димитров, Н. Пецев, Цв. Безуханова, З. Попова, „Ръководство по органична химия“, 5 изд., Унив. изд. „Св. Кл. Охридски“, София, 1995, 240 с.

Проф. дн Николай Пецев има активна административна дейност като зам.-декан (1979–1987 г.) и декан на ХФ (1991–1999 г.), ръководител на катедра „Органична химия“ (1994–1996 г.), член на Факултетния съвет и Научния съвет на ХФ-СУ (1972–2002 г.), член на Академичния съвет на СУ „Св. Кл. Охридски“ (1991–1999 г.), член на Специализирания научен съвет по органична химия и органична технология към Висшата атестационна комисия. Удостоен е с Юбилеен медал на СУ „Св. Кл. Охридски“ и Почетен знак на СУ „Св. Кл. Охридски“ със синя лента.

Професор Пецев е активен член на Клуба на неостаряващите химици, обича хубави филми и с удоволствие пише стихове!

Честит юбилей, уважаеми професор Пецев, много здраве и щастие!

Д. Л. Цалев

Професор дн Стефан Спасов на 80 години

Стефан Любомиров Спасов е роден на 29 ноември 1934 година в София. Завършва Втора софийска мъжка гимназия (1952 г.) и Висшия химикотехнологичен институт в София (1958 г.) като отличник-първенец на випуска. Същата година постъпва на работа като химик в секция „Органична технология“ на тогавашния Химически институт при Българска академия на науките (БАН).

През 1961 г. е избран за научен сътрудник към новосъздадения Институт по органична химия (ИОХ). През този период Спасов работи по традиционната тематика за ръководената от акад. Г. Ранков секция, а именно изследване на растителни масла и мазнини за установяване на състава им и подобряване на техните качества. През 1963–1965 г. изработва кандидатската си дисертация, отнасяща се до присъединяване на електрофилен бром към ацетиленови съединения (защитена през 1968 г.).

Съществена промяна в научните интереси на Спасов настъпва след специализацията му през 1965–1966 г. при известния учен проф. Джон Робертс в Калифорнийския технологически институт в САЩ, в областта

на приложението на спектроскопията на ядрения магнитен резонанс (ЯМР) в органичната химия. По това време вече става ясно огромното значение на този метод за химията, но той е все още немного популярен в Европа, до голяма степен поради сравнително скъпата апаратура. Успех за българската наука е, че в края на 1966 г., в резултат на усилията на ръководството на Института по органична химия, е доставен първия за страната ЯМР спектрометър (60 MHz). С това се поставя началото на първата у нас ЯМР лаборатория, която обслужва учени и други специалисти от цялата страна и запазва водещата си роля и досега. Спасов е ръководител на лабораторията от създаването ѝ до края на 2004 г., като организира както научната, така и сервизната дейност и подготовката на кадри. По такъв начин той е пионер на внедряването и разпространението на ЯМР метода у нас. Спасов ръководи доставянето, пускането в действие и използването на доставения по проект с ПРООН-ЮНЕСКО модерен за времето си (1981 г.) многоядрен импулсен ЯМР спектрометър, който задълго остава водещ апарат у нас. С негова помощ са решени редица научни проблеми в областта на органичния синтез, химията на природните съединения и други, както и някои научно-приложни задачи с голям икономически ефект за страната.

През 1971 г. Стефан Спасов е избран за старши научен сътрудник II степен в ИОХ-БАН. През 1982 г. е избран за доктор на химическите науки, а през 1983 г. – за професор по органична химия в ИОХ-БАН. През 1983–1989 г. е ръководител на секция „Физични методи“ към същия институт, а след това до 2004 г. – на отделената се като самостоятелно звено лаборатория „ЯМР спектроскопия“.

След 1965 година основните научни интереси на Спасов са в областта на приложението на ЯМР спектроскопията, както и на други спектрални, теоретични и химични методи за структурен и стереохимичен анализ на органични съединения. Въз основа на параметри от протонните и C-13 ЯМР спектри той предлага удобни и надеждни правила за определяне на относителните конфигурации на диастереоизомерни органични съединения. Съвместно с учени от други звена на ИОХ с Център по фитохимия (ЦФ) и извън него, проф. Спасов допринася активно за установяването структурата и стереохимията на редица нови природни съединения от типа на алкалоиди, терпеноиди, иридоиди, антибиотици и др. чрез съвременни ЯМР и други методи.

Научната продукция на проф. С. Спасов е отразена в повече от 135 оригинални научни публикации, отпечатани предимно в реномирани международни и чуждестранни научни списания. Трудовете му са цитирани в над 500 научни работи на други учени. Той е съавтор и на две научни книги: „ЯМР спектроскопия в органичната химия“ (1973 г.; преработено издание в превод на чешки, Прага, 1981 г.) и „Приложение на

спектроскопията в органичната химия“ (1978 г.). Тези книги са първи по рода си у нас и през дълъг период са използвани както за подготовка на студенти и докторанти, така и от широк кръг специалисти – химици и други.

Проф. Стефан Спасов е известен и като отличен преподавател и лектор. Повече от 40 години той чете лекции и води семинари по физични методи в химията и по ЯМР спектроскопия в ХФ-СУ, Шуменския университет, Югозападния университет и др. Бил е многократно лектор по ЯМР спектроскопия в школи в ИОХ-ЦФ-БАН, Пловдивския университет, Висшия химико-технологичен институт в Бургас, редица ведомствени научни институти и др. Във връзка с дългогодишната си преподавателска дейност, през 1986 г. С. Спасов е избран за професор по органична химия към Химическия факултет на Софийския университет, а през 2006 г. е награден с Почетния знак на факултета. Той е бил научен ръководител на пет защитили докторанти и консултант на редица други, както и ръководител на редица специализанти и дипломанти, някои от които са хабилитирани учени на престижна работа у нас и в чужбина: САЩ, Англия, Германия, Португалия, Белгия и др.

Многобройни са и научните изяви на проф. Спасов в чужбина. Той е бил гост-лектор в Университета в Салфорд (Англия), гост-професор в Университета в Лунд (Швеция), гост-учен в Лондонския университет. Изнасял е лекции и доклади на редица научни форуми и по покана в университети и научни институти в Англия, Германия, Франция, Белгия, Холандия, Швеция, Дания, Финландия, Полша, САЩ, Русия и Танзания.

Проф. Спасов е бил национален представител в Комисията по молекулярна структура и спектроскопия към IUPAC и член на тази организация. Бил е дългогодишен член на Специализирания научен съвет по органична химия и органична технология към Висшата атестационна комисия, както и на Научния съвет на ИОХЦФ-БАН (председател през 1999–2004 г.).

За научните си и преподавателски постижения проф. Стефан Спасов е награден със значка на отличие на БАН, държавни медали „Климент Охридски“ и „1300 години България“, орден „Кирил и Методий“ I степен и други.

През годините след пенсионирането си (2005 г.) проф. Спасов подпомага развитието на химическата наука у нас като рецензент на проекти към националния Фонд „Научни изследвания“, член на комисия към Националната агенция за оценяване и акредитация и други.

Независимо от напрегнатата си научна, преподавателска и административна дейност през годините, Спасов намира време и за хобитата си – ски, туризъм, плуване, уиндсърфинг и др.

На 2 декември 2014 г. в ИОХЦФ-БАН бе организирана юбилейна сесия, посветена на осемдесетгодиш-

нината на проф. дн Стефан Спасов, на която присъстваха много настоящи и бивши служители на института и на химическата колегия. По този приятен повод му пожелахме много здраве, дълголетие и щастие с деца, внуци и правнуци!

С. Симова

Проф. дн Димитър Тодоровски навърши 70 години

Димитър Стефанов Тодоровски е роден на 20 февруари 1944 г. в гр. Стара Загора. Завършва висше образование по специалността „Химия – производствен профил“ в Химическия факултет (сега Факултет по химия и фармация) при Софийския университет „Св. Климент Охридски“ (1963–1968 г.). Веднага след дипломирането си Димитър Тодоровски е

назначен като химик в катедра „Неорганична химия“ към факултета, а през 1969 г. е назначен за асистент по радиохимия в същата катедра. През 1973–1974 г. за 12 месеца специализира в Университета на Кеймбридж (Великобритания) при проф. А. Г. Мадок (Prof. A. G. Maddock) в областта на ядрената химия (химия на „горещите“ атоми). След докторантура на самостоятелна подготовка, през 1982 г. защитава дисертация за получаване на научната степен „Кандидат на химическите науки“ (понастоящем ОНС „доктор“) по радиохимия на тема: „Върху химичните форми и отнасяния на „горещите“ атоми на сяра-35 в кристални хлориди“. Карьерното израстване на Димитър Тодоровски продължава като през 1984 г. е избран за доцент по неорганична химия. Доц. Тодоровски последователно е директор на Научноизследователски и проектно-конструкторски институт (НИПКИ) по специални химикали, София (1987–1990 г.), директор на Институт по чисти и особено чисти вещества при Химическия факултет на Софийския университет (1989–1994 г.), ръководител на Лаборатория по радиохимия при катедра „Обща и неорганична химия“ (2001–2004 г.) и ръководител на същата катедра при Химическия факултет на Софийския университет (2000–2008 г.). През 2008 г. Висшата атестационна комисия (ВАК) присъжда на Димитър Тодоровски научната степен „доктор на химическите науки“ по научната специалност „Неорганична химия“ след защита на дисертация на тема „Химични основи на някои методи за извличане на редкоземни елементи и за получаване на материали на тяхната основа“. През 2009 г. е избран за професор.

Проф. дн Димитър Тодоровски има богат преподавателски опит, свързан с разработване и четене на лекционни курсове и лабораторни упражнения в областта на неорганичната химия и радиохимията. Води лабораторни практикуми и семинарни упражнения по обща и неорганична химия, радиохимия, активационен анализ, преработка на радиоактивни отпадъци за специалност „Химия“, аналитична химия и физикохимия. Чете лекции по обща и неорганична химия, химия на редкоземните елементи, основи на научно-информационната дейност, реакторна химия, радиометрия и радиационна защита, метод на радиоактивните индикатори и радиохимия, радиометричен и радиологичен анализ. Проф. Тодоровски е съавтор на сборника „Въпроси и задачи по обща и неорганична химия“ (Унив. изд. „Св. Климент Охридски“, 298 с., ISBN 954-07-1959-3).

Преподава на студенти от редица специалности: „Химия“, „Биология“, „Молекулярна биология“, „Геология“, „Екология“, „Биология и химия“, „Физика“. Неговите задълбочени знания, ерудиция, методичност и ораторска дарба стават притегателна сила за голям брой студенти, проявяващи интерес към научната работа. Под научното ръководство на проф. Тодоровски са защитени над 55 дипломни работи и 10 докторски дисертации.

Проф. Тодоровски е инициатор и един от основоположниците на специалността „Ядрена химия“ във Факултета по химия и фармация при Софийския университет, основана през 2006 г., с цел да възроди образованието в това направление в страната и да създаде ново поколение ядрени химици. През последните години от преподавателската си дейност е ръководител на четири дипломни работи на студенти в бакалавърската и магистърската специалност „Ядрена химия“ и чете лекционен курс „Химия на горещите атоми“ на първия випуск ядрени химици.

Проф. дн Д. Тодоровски развива активна и разнообразна научно-изследователска дейност в следните направления: неорганична химия (неорганичен синтез, методи за получаване на особено чисти вещества, механохимия, химия и технология на редкоземните съединения и материали на тяхна основа, получаване и охарактеризиране на тънки филми, фотокатализ); радиохимия (неутронно-активационен анализ, определяне на тритий, механохимични ефекти при съединения на 5f-елементи, ефекти на йонизиращата радиация върху фотокаталитични процеси); ядрена химия (химия на горещите атоми). Участва в редица научни изследвания в сътрудничество с учени от реномирани университети и научни институти като Московски държавен университет, Русия (проф. дн И. В. Мелихов), Университет „Мария Склодовска-Кюри“ в Люблин, Полша (проф. Ванда Бжицка), Токийски технологичен институт, Япония. Темите на изследванията са от областта на неорганичната химия и неорганичното материалознание.

Изключително актуалният днес в световен мащаб въпрос за извличане и оползотворяване на редки и редкоземни елементи от отпадъчни продукти, материали и електронни уреди е поставен от проф. Д. Тодоровски в Приложна научноизследователска лаборатория по особено чисти вещества още в началото на 80-те години. Заедно със сътрудници проф. Тодоровски разработва и предлага методи и принципни технологични схеми за получаване на редкоземна оксидна смес от редкоземни концентрати, получени като страничен продукт при производството на фосфорни торове; за получаване на цериев оксид с ниско съдържание на други редкоземни елементи и редкоземна оксидна смес с ниско съдържание на церий; за получаване на итриев оксид със съдържание на основно вещество 99.999% и регенериране на използваните помощни материали, за получаване на свеж полиращ материал на основата на цериев оксид от отпадъчна суспензия от материал тип Сегох, за получаване на оксалова киселина с висока чистота. Показва възможностите на механохимичната активация за получаване на редкоземен концентрат от отпадъчен фосфогипс, за отделяне на церий от редкоземни оксидни концентрати, за привеждане в разтворима форма на итриево-алуминиев гранат и извличане на итрия от него. Изяснява възможностите на йонообменния метод за преработка на дидимиев концентрат и концентрат на средни и тежки лантаноиди. В този период основава и Група по редки и редкоземни елементи, на която е първи ръководител.

Проф. Тодоровски е автор и съавтор на над 180 научни публикации, отпечатани в реномирани международни и национални научни списания и над 120 доклади на научни форуми, представени у нас и в чужбина. Активно участва в национални и международни изследователски проекти в областта на неорганичната химия (получаване на вещества с висока чистота, химия на редкоземните съединения) и радиохимията (неутронноактивационен анализ, радиохимичен анализ на охлаждащата вода от ядрените реактори, приложение на радиоактивни индикатори в научни изследвания), както и на редица договори за производство на химически реактиви и вещества с висока чистота. Много от разработките са финансирани от държавни институции, но също и от производствени предприятия, а по-късно от частни фирми.

Богатите знания, научно-изследователския и преподавателски опит на проф. Тодоровски са основание за неговото участие в редица научни съвети: Факултетен съвет и Научен съвет на Химическия факултет при СУ „Св. Кл. Охридски“ (1987–1995, 1999–2010 г.), Научен съвет на Институт по обща и неорганична химия при БАН (1988–1996, 2003–2008 г.), Специализиран научен съвет по неорганична и аналитична химия към ВАК, Научен съвет на НИПКИ по специални химикали (1987–1992 г.), ТЕК по химическа промишленост и биотехнологии към МОНТ (1995–1999 г.), НЕК

и ВНЕК по химия към Фонд „Научни изследвания“, Постоянна комисия по природни науки, математика и информатика към Национална агенция за оценяване и акредитация (от 2004 г.), редакционна колегия на списание „Химия“ и на Годишник на Софийски университет, Химически факултет, Член е на Съюза на химиките в България, на Българското дружество по материалознание и на Българското ядрено дружество. Член е на група за оценяване към Международна система за ядрена информация (INIS) на Международна агенция за атомна енергия (IAEA), (Виена, 2002 г.). Включен е в „Marquis Who’s Who“ на ABI; консултант към „The Contemporary Who’s Who“. Носител е на награда на Министерството на образованието, България.

За много години, уважаеми професор Тодоровски, много здраве, щастие и творчески усюхи!

П. Ковачева, М. Миланова

Проф. дн Васил Симеонов навърши 70 години

Васил Драгомиров Симеонов е роден на 10 февруари 1944 г в Асеновград. Средното си образование завършва с отличие в Пловдив през 1961 г. През периода 1963–1968 г. е студент по химия-производствен профил в Химическия факултет (сега Факултет по химия и фармация) на Софийския университет „Св. Климент Охридски“. Веднага след

завършване на висшето си образование започва работа в новосформираната Централна лаборатория по фотопроцеси – БАН, където работи като научен сътрудник до началото на 1974 година. След този период до пенсионирането си през 2012 г. той заема академични длъжности (главен асистент, доцент и професор) в Химическия факултет на СУ „Св. Кл. Охридски“, където защитава последователно дисертационни трудове за придобиване на научните степени „Кандидат на химическите науки“ (сега „доктор“) и „доктор на химическите науки“. Създател и директор е за продължителен период на магистърска програма „Екохимия“ в Химическия факултет. По време на активната си преподавателска и научна кариера е бил на дългосрочни специализации в Австрия и Белгия.

Научните и преподавателски интереси на проф. дн В. Симеонов са в областта на хемометрията (приложение на методите на многовариационната статистика за моделиране и интерпретиране на данни от мониторинг на обекти от околната среда), аналитичната химия

(потенциометрия), химията на околната среда (оценка и управление на риска от замърсяване, устойчиво развитие, история на екологията, битова екохимия, екотоксикология). Той е автор и съавтор на повече от 250 публикации (научни статии, монографии, глави от монографии, обзори и патенти), които са публикувани главно на английски език, но има и публикации на български, руски, немски и испански език. Те са многократно цитирани в научната литература (към настоящия момент – над 3600 цитата). Проф. дн В. Симеонов е участвал в повече от 100 научни събития (конференции, симпозиуми, конгреси) в България и чужбина. Изнасял е поканени лекции в университети и лаборатории в Германия, Гърция, Италия, Полша, Русия, САЩ, Словения, Австрия, Белгия, Португалия. Заслужава да се спомене, че проф. В. Симеонов се е занимавал активно с научна популяризация, като е публикувал 13 книги и стотици статии.

Лекционните курсове на проф. дн В. Симеонов в Химическия и Биологическия факултет на СУ „Св. Кл. Охридски“ са главно „Хеометрия“ и „Аналитична химия“, наред с редица курсове за магистърски програми като „Химия на околната среда“, „Статистически методи в химията на околната среда“, „Битова екохимия“, „Екологично законодателство“, „История на екологията“, „Принципи на устойчивото развитие“ и др. Бил е научен ръководител на 55 дипломанти и 10 докторанти.

Проф. дн В. Симеонов е бил член (от 1992 г.) и научен секретар (2007–2011 г.) на Специализирания научен съвет по неорганична и аналитична химия и член на Факултетния съвет и Научния съвет на Химическия факултет. Действа и досега като рецензент за над 100 международни и чуждестранни научни списания. Носител е на престижната научна награда „Фриц Файгл“ на Австрийското химическо дружество за 1980 г. и на почетния знак на Софийския университет със синя лента.

Проф. дн В. Симеонов е работил дълги години съвместно с учени и научни колективи от Германия, Гърция, Италия, Австрия, Белгия, Полша, Португалия, Швейцария, Франция, Словения, Испания, САЩ, Румъния. Член е на редакционните колегии на списанията „Химия и индустрия“ (1995–1997 г.), *Ecological Chemistry and Engineering* (от 2010 г.), *Asian Chemistry Letters* (от 2009 г.), *International Journal of Physical Studies* (от 2007 г.), *Chemistry: Bulgarian Journal of Science Education* (от 2009 г.).

Пълна библиография на публикациите на В. Симеонов вж. в D. L. Tsalev, *Ann. Univ. Sofia, Fac. Chem. Pharm.*, 106, 9–25 (2014), <http://www.chem.uni-sofia.bg/>

annual/, „Literary Heritage Bibliography of Professor DSc Vasil Simeonov. Dedicated to the 70th anniversary of Prof. Vasil Dragomirov Simeonov“.

За много години, драги професор Симеонов, много радост, щастие и творчески успехи!

Д. Л. Цалев

Управителният съвет на Съюза на химиците в България честити кръгли годишнини на следните свои членове:

Светлан Живков Бъчваров	27.06.1924
Михаил Маринов Будуров	2.09.1924
Никола Георгиев Хлебаров	21.05.1929
Найден Христов Найденев	1.10.1929
Рашко Илиев Радев	16.12.1929
Иван Димитров Добревски	20.01.1934
Запряна Христова Станимирова	1.02.1934
Евгени Викторев Головински	18.03.1934
Йовка Фердинандова Чолакова	1.04.1934
Славчо Ангелов Джалев	29.05.1934
Васил Георгиев Берберски	23.08.1934
Любомир Антонов Бояджиев	16.11.1934
Николай Димитров Пецев	28.11.1934
Лъчезар Ангелов Петров	2.02.1939
Асен Атанасов Гъбев	6.02.1939
Илия Димитров Сеганов	08.03.1939
Роза Петрова Матева	14.03.1939
Христина Иванова Бояджиева	7.06.1939
Емил Деянов Манев	12.06.1939
Атанас Русев Атанасов	17.06.1939
Мариана Димитрова Паламарева	23.06.1939
Николета Ангелова Касабова	19.08.1939
Божана Георгиева Желязкова	13.11.1939
Йорданка Иванова Петрова	14.11.1939
Васил Драгомиров Симеонов	10.02.1944
Димитър Стефанов Тодоровски	20.02.1944
Иван Георгиев Иванов	19.08.1944
Марин Янков Янев	27.08.1944
Чавдар Димитров Владов	20.06.1949
Мича Станилова Каравастева	10.10.1949
Васко Данаилов Идакиев	4.04.1954
Маргарита Валентинова Габровска	9.08.1954
Татяна Тодорова Табакова	20.09.1954
Любима Панчева Билярска	4.02.1959
Тодор Минков Дудев	18.10.1959
Донка Николова Ташева	9.01.1964
Вера Иванова Славейкова	26.04.1964
Стоян Иванов Гуцов	6.10.1964